

ఫారిన్ వెళ్ళాల(న)ండి - వసుంధర

మనం ఎంత ఆధునికమైనా, చరిత్రకున్న విలువ మరువలేనిది. అలానే ఈ రోజుల్లో ఎప్పుడు కావాలంటే అప్పుడు ఎక్కడికైనా వెళ్ళగలిగే సౌకర్యాలు(డబ్బులుంటే చాలు) ఉన్నాయి కానీ కొన్ని దశాబ్దాల క్రిందట (1970 దశకం ప్రారంభంలో) ఇలాంటి ప్రయాణాల వెనుకనున్న సాధకబాధకాలు తెలుసుకోవడం ఇప్పటికీ ఆసక్తికరంగా ఉంటుంది. -సం.

(గత సంచిక తరువాయి)

1974-75 వాతావరణంలో అప్పటి పశ్చిమజర్మనీ దేశం ఈ రచనలోని సన్నివేశాలకు వేదిక. ఆ సన్నివేశాలను వివరించినది - అప్పటి వాతావరణంలో సంప్రదాయబద్ధంగా పెరిగి, ఆధునికతని అవగాహన చేసుకుంటున్న ఓ మధ్యతరగతి భారతీయుడు. వృత్తిరీత్యా సైంటిస్టు.

అప్పటికి ఇండియాలో టివిలు కొన్ని మహానగరాలకే పరిమితం. టెలిఫోన్లు వ్యాపారస్థులకీ, భాగ్యవంతులకీ, ఉన్నతోద్యోగులకే అందుబాటు. కంప్యూటర్లది పాశ్చాత్యదేశాల్లోనూ పెద్ద గదిని కేటాయించాల్సినంత పరిమాణం. మొబైల్సు, ఇంటర్నెట్ వగైరాలు వాడుకలోకొస్తాయన్న ఊహ కూడా లేదు.

ఇండియాలో ఇప్పుడు గ్రామాలకున్న సదుపాయాలు, అప్పుడు మహానగరాలకే లేవు. ఆ నేపథ్యాన్ని స్మరించి - రచయితోపాటు పాఠకులూ 1974లో పయనించి - చదవడం మొదలెడితే - ఈ రచనలోని చాలా విశేషాలు మరింత రసానుభూతినిస్తాయి. ఐతే 2016-17లోనూ - 'మనం ఎక్కణ్ణించి ఎక్కడికొచ్చాం? ఎక్కడికి పోతున్నాం?' అనే భావనను కలిగించి ఆలోచింపజేయ్యగలిగితే, ఈ రచన సార్థకమౌతుంది.

అంశాల పరంగా ఇది రెండు భాగాల రచన. మొదటిది ల్యూనబర్గ్ లో 'పీజీ టు కేజీ' గత మాసంలో ముగిసింది. ఇప్పుడు రెండవది 'బెర్లిన్ ద్వీపే డాయిచ్ ఖండే'లో తొలివిడతగా 'ఫన్ నేనొక్కడినే'. ఇందులో అంశాల్ని జరిగిన వరుస క్రమంలో కాక - పాఠకులకు అనువుగా ఉండేందుకు ఉపశీర్షికల్లో వివరించడం జరిగింది.

రసానుభూతితోపాటు, ప్రయోజనాత్మకమూ కావాలన్న మా తపన అక్షరరూపం దాల్చడానికి స్ఫూర్తినిచ్చిన కౌముదికి హృదయపూర్వకంగా ధన్యవాదాలు తెలుపుకుంటూ, రచనలోకి అడుగుడుతున్నాం.

రెండవ భాగం: బెర్లిన్ ద్వీపే డాయిచ్ ఖండే చివరి విడత: మలి సందడి (24)

న్నేహానంద లహరి

ఒలోముచ్ఛీతో ఇలాంటి పరిస్థితి వస్తుందని ఊహలో కూడా అనుకోలేదు.

నాకు తెలిసి మాకూ ఆమెకీ మధ్య చిన్న రభస కూడా జరుగలేదు. ఉన్నట్లుండి ఆమెకి ఏమయింది?

ఏమయినా ఇల్లు కాళీ చెయ్యమని చీటీ పెట్టేటంత విశేషమేదీ జరుగలేదని నాకు అనిపిస్తోంది. కానీ ఆమె అలా చీటీ పెట్టిందంటే, ఏదో కారణం ఉండిఉండాలి. అదేమిటి?

ఆగినట్లనిపించిన గుండె నెమ్మదిగా కొట్టుకోవడం మొదలెట్టినట్లు అనిపించింది కానీ, అప్పుడు తన వంతొచ్చిందంటూ మెదడు స్తంభించినట్లుంది. ఒలోముచ్ఛీకి అలా చీటీ పెట్టడానికి కారణం స్ఫురించడం లేదు.

ఇక వేరే దారి తోచక శ్రీమతికి చెప్పాలనుకున్నాను. కానీ కాళ్ళూ చేతులూ ఆడక కాసేపు అక్కడే ఉండిపోయాను.

అంతలో శ్రీమతి తనే అక్కడకొచ్చి, “అదేమిటి అలాగైపోయారు? ఏం జరిగింది?” అంది కొంచెం కంగారుగా.

చెబితే కంగారు పడుతుందని తెలుసు. కానీ చెప్పకపోతే దాగే విషయమా ఇది!

“కంగారేం లేదు. ఒలోముచ్ఛీకి మనకోసం ఓ చీటీ పెట్టిందిలే, చూడు” అంటూ ఆమెకి ఆ చీటీ అందించాను.

ఒలోముచ్ఛీ జర్మన్లో రాస్తుంది. శ్రీమతికి అర్థం కాదని తెలుసు.

ఐనా చావు కబురు చల్లగా చెప్పాలి కదా అని, జాప్యంకోసం అలా చేశాను.

శ్రీమతి ఓసారి కాగితాన్ని పరీక్షగా చూసి, “చూడమన్నారుగా, చూశాను. ఇక అందులో ఏముందో చెప్పండి” అంది నవ్వుతూ.

తన భర్త ఏదోలాగైపోయాడన్న భావననుంచి బయటపడినట్లు నూచించిందా నవ్వు. ఎంత సేపుంటుందో చూడాలి...

యథాలాపంగా అన్నట్లు, “ఏమంటుంది, మనం తక్షణం ఇల్లు కాళీ చెయ్యాలిట” అన్నాను.

శ్రీమతి నా మాట నమ్మలేదు కానీ తన నవ్వు ఆగిపోయింది. చటుక్కున నా నోరు మూసి, “ఇలాంటి జోక్కు వెయ్యకండి. పైన తథాస్తు దేవతలుంటారు” అంది.

“పోనీ – మీరు నాకు చాలా చాలా నచ్చేశారు. ఇంకొన్నేళ్లు ఉండాలొచ్చినా, మీరంతా మా ఇంట్లోనే ఉండాలని వ్రాసింది, సరా?”

“తనలా వ్రాసిందంటే నమ్మను కానీ, మీ మాటలకు దేవతలు తథాస్తు అంటారుగా – ఆ ప్రభావంతో మెరు చెప్పినట్లే వ్రాసినా వ్రాసి రేపుదయానికి ఫ్రీజ్జిమీద పెడుతుందేమో” అంది శ్రీమతి.

నిజంగానే అలా జరిగితే ఎంత బాగుణ్ణు?

‘ఆశకు అంతుండాలి’ అని మనసులో అనుకుంటూ, “ఔను మరి – మనమీ ఇంట్లో ఉండడం ఇక తథాస్తు దేవతలమీదనే ఆధారపడి ఉంది” అంటూ ఒలోముచ్ఛీకి చీటీలో ఏం వ్రాసిందీ స్పష్టం చేశాను.

నేను చెప్పేది నిజమేనని రూఢి చేసుకుందుకు శ్రీమతికి కొన్ని క్షణాలు పట్టింది.

అంతే – తనప్పుడు ఏదోలాగైపోయింది. అంతకు ముందు నాకొచ్చిన అనుభూతుల ప్రతిబింబాలు ఆమె ముఖంలో తారాడాయి.

తనకీ గుండె కాసేపాగి కొట్టుకుంటున్నట్లుంది. ఇక మెదడు స్తంభించడమే తరవాయి’ అనుకుంటూ ఆమెనే చూస్తున్నాను.

తేరుకుందుకు నాకంటే తక్కువ టైమే పట్టినదామెకి, “మనవల్ల ఏ పొరపాటూ జరగలేదే!” అంది తనలో తనే గొణుక్కుంటున్నట్లు.

అంటూనే ఏం జరిగిందా అని ఆలోచిస్తోంది.

“పొరపాటు లేదనుకుంటే ఈ సమస్యకు పరిష్కారం లేదు. పొరపాటుందనుకుని అదేమిటో కనిపెట్టే ప్రయత్నం చెయ్యాలి!” అన్నాను. శ్రీమతికి అర్థమయింది. “పొరపాటు తెలిస్తే – సవరించుకుందుకు ఏం చెయ్యాలా అని ఇద్దరం కలిసి ఆలోచించొచ్చు. అప్పుడేదైనా ఉపాయం తడుతుందనేగా, మీ ఆశ!” అంది.

ఉత్తప్పుడైతే తన అవగాహనని అభినందించేవాణ్ణి. అప్పుడు మాత్రం నీరసంగా తలూపాను.

ఇద్దరం వంటింట్లోనే ఉండి కాసేపు తలలు బద్దలు కొట్టుకున్నాం. జ్ఞాపకాల పొరల్ని తవ్వుతున్నాం. ఎంత తవ్విస్తా ఒక్క పొరపాటు కూడా బయటపడలేదు.

“వసూ! మనమింత పెర్ఫెక్ట్ మనుషులమని ఇప్పుడే గుర్తించాను” అన్నాను దిగులుగా.

“ఆ గుర్తింపు సంతోషాన్నివ్వడంలేదు సరికదా, ఉన్న సంతోషాన్ని కూడా హరించుకు పోతోంది” అంది శ్రీమతి నాకంటే దిగులుగా. ఒకరికోసం ఒకరు వుట్టినట్లుగా సహజీవన సౌభాగ్యాన్ని ఆస్వాదిస్తున్న మాకు – ఒలోముచ్ఛీకీ పెట్టిన చీటీ అశనిపాతంలా ఉంది.

“ఓంప్రకాష్ అననే అన్నాడు – ఇక్కడివాళ్ళకు ఇక్కలో బంధుమిత్రుల రాకపోకలు బొత్తిగా నచ్చవని. అప్పుడే పట్టించుకోవాల్సింది. ఇప్పుడు అనుభవిస్తున్నాం” అన్నాను.

“మీ ఓంప్రకాష్ ఇక్కడివాళ్ళ తీరు చెప్పడానికి మాటవరసకి అన్న మాటలవి! వాటిని పట్టించుకోకపోవడం పొరపాటెలా జెతుంది? పోనీ, ఒకవేళ అది పొరపాటే అనుకోండి. అలాంటప్పుడు ఒలోముచ్ఛీకీ ఏంచెయ్యాలి? మనింటికి మొదటిసారి గెస్టులొచ్చినప్పుడే అభ్యంతరం చెప్పి, ఓ వార్నింగివ్వాలి. మనమా వార్నింగుని లెక్క చెయ్యకపోతే – అప్పుడు ఇలా ఓ చీటీ వ్రాసి పెట్టాలి. ఇలా ఉన్నపళంగా పొమ్మనడం ఏం బాగా లేదు” అంది శ్రీమతి.

“ఆ మాటకొస్తే. ఇంట్లో చేరేముందు, ఇంటికెవరూ వస్తూపోతూండరాదని కూడా షరతేం పెట్టలేదామె. అందుకే నేను ఓంప్రకాష్ హెచ్చరికని లెక్క చెయ్యలేదు. నువ్వన్నట్లు ఇలా మనని ఉన్నపళంగా ఇల్లు కాళీ చేసి పొమ్మనడం నూటికి నూరు పాళ్ళూ అన్యాయమే” అన్నాను.

మావల్ల పొరపాటేం జరుగలేదనీ, ఒలోముచ్ఛీకీ అన్యాయంగా ప్రవర్తిస్తోందనీ ఇద్దరూ ఏకాభిప్రాయానికొచ్చాం.

దేశం మనది కాదు. పద్ధతులు మనవి కాదు.

అనువు కానిచోట అధికులమనరాదు – అని మన పెద్దలే చెప్పారు.

ఇప్పుడు అన్యాయం ఒలోముచ్ఛీకీదని మేము నిర్ధారించడంవల్ల సమస్య పరిష్కారమౌతుందా?

అమెరికా, రష్యాలు ఏంచెయ్యాలో, ఏంచెయ్యకూడదో – భారతదేశం నిర్ణయించినట్లుంది మా అభిప్రాయం.

ఆ దేశాలు ఐక్యరాజ్యసమితి మాటలే వినవు. ఎంత న్యాయమున్నా ఇక మా మాటలకు విలువేముంటుంది?’

ఇలా అనుకుంటూనే ఆశగా శ్రీమతి వంక చూస్తున్నాను.

“మనమేమనుకున్నా – ఇది తోడేలు, మేకపిల్ల కథ. తనేమంటే అదే సాగుతుంది. ఐతే ఇంతవరకూ వచ్చింది కాబట్టి, మీరూ ఊరుకోకండి. ఇదే పాయింటుమీద కాస్త గట్టిగానే దెబ్బలాడండి. ఐనా తా పట్టిన కుందేటికి మూడే కాళ్ళందనుకోండి, అద్వాన్సు నోటీసు కావాలని మొండికెయ్యండి” అంది శ్రీమతి.

నాకు ధైర్యం చెబుతున్నట్లుంది కానీ, తనకి తానే ధైర్యం చెప్పుకుంటున్నట్లుంది.

అప్పుడు నాకు అలనాటి 'తెనాలి రామకృష్ణ' సినిమాలో అల్లసాని పెద్దన చెప్పిన పద్యాన్ని రామకృష్ణుడు హేళన చెయ్యడం గుర్తొచ్చింది. 'తోక ముడిచి బిలప్రవేశం చేసే సింహంతో ప్రభువుల్ని పోల్చడం తగదంటూనే, వారిని రాజకంఠీరవా (రాజుల్లో సింహమా!) అనడ మేమిటి?' అన్నది రామకృష్ణుడి ఎత్తిపాడుపు.

స్వదేశంలోనే వివాదాలకు దిగకుండా తోడేళ్లకు తలవంచుకుని సాగిపోయే సామాన్యులం మేము.

ఇది విదేశీ సంపన్నదేశం. మర్యాదకు పైకి అనకపోయినా మన దేశమంటే చిన్నచూపున్న అగ్రరాజ్యం.

మాది తోడేలు-మేకపిల్ల కథ అంటూనే నన్ను మొండికెయ్యమని సలహా ఇస్తోంది శ్రీమతి.

ఐతే అది అజ్ఞానం కాదు, అసహాయత అని నాకు తెలుసు.

“మనమిక్కడుండేది మరికొన్ని నెలలు మాత్రం. కడుపులో చల్ల కదలకుండా గడిపేయొచ్చు అనుకుంటుంటే ఈ సమస్య వచ్చి పడింది. ఇప్పటికిప్పుడు మనకి వేరే ఇల్లు దొరకదు. ఇక మీకు తిరుగు ప్రయాణం ఏర్పాట్లు చెయ్యక తప్పదు” అన్నాను.

“అలా డీలా పడిపోకండి. రాత్రి దాకా టైముందిగా, ఈలోగా ఒలోముచ్ఛీకి ఎలా నచ్చజెప్పాలో ఆలోచించండి. ఎదుటివాళ్లని ఇంప్రెస్ చెయ్యడంలో మీ సామర్థ్యం గురించి నాకే కాదు, మీకూ తెలుసు. మీమీద నాకు నమ్మకముంది. మనమిక్కడ తప్పకుండా వార్షికోత్సవం చేసుకుంటాం” అంది శ్రీమతి వెంటనే.

తనకు తాను ధైర్యం చెప్పుకోవడానికి నన్ను ఉత్సాహపరుస్తోందని నాకు తెలుసు. ఎలా ఉత్సాహపడతాను?

“నామీద నీకున్న నమ్మకం నన్ను మరింత డీలా చేస్తుంది” అన్నాను నీరసంగా.

“ముందు మీరు ఒలోముచ్ఛీతో మాట్లాడండి. పని జరిగిపోతుందనే నా నమ్మకం. పని జరుగలేదూ – నేనొచ్చి తనతో మాట్లాడతాను. తను నా మాట వింటుంది” అంది శ్రీమతి నమ్మకంగా.

ఆమె గొంతులో ధ్వనించిన నమ్మకానికి ఆశ్చర్యమేసినా – ఆ నమ్మకానికి కారణం ఊహించగలను.

అప్పటికి మావాళ్లొచ్చి కొన్ని నెలలు గడిచాయేమో, తెలియకుండానే శ్రీమతికీ ఇంటామెకీ కొంత అనుబంధమేర్పడింది.

అదెలాగంటే....

శ్రీమతి సంప్రదాయ భారత గృహిణి. గృహమే కదా స్వర్గసీమ అనుకోవడమే కాదు, అది తన సామ్రాజ్యం అని కూడా అనుకుంటుంది. సామ్రాజ్యం కాక పరిపాలన అంటే బాధ్యతతో కూడిన సేవ అనుకుంటుంది.

వంటిల్లు ఆమె సామ్రాజ్యంలో ప్రముఖమైనది. కనీసం పిల్లలు కాలేజి స్థాయికి ఎదిగేవరకైనా రోజులో ఎక్కువ సమయం వంటింటికి అంకితం చెయ్యక తప్పదు.

ఒలోముచ్ఛీ వయసు మీరినా ఇంకా ఉద్యోగం చేస్తున్న ఓ యూరోపియన్ వనిత. ఆమె వంటిల్లు వాడేది చిన్ని చిన్ని అవసరాలకే కానీ, అసలు సినలు వంటకు కాదు.

రోజులో సుమారు 10 గంటలు ఉద్యోగం. దానికి రానూపోనూ ప్రయాణం మరో గంట. ఆపైన నిద్రకు ఎనిమిది గంటలు. కాలకృత్యాలకు ఓ గంట. కాసేపు టివి. ఆమె వంటకు కేటాయించిన సమయం రోజుకో అరగంట అనుకోవచ్చు.

మిగతా సమయంలో ఏం చేస్తుందో తెలియదు కానీ ఇంటికి సంబంధించి మాత్రం ఏ పనీ చెయ్యదు.

రోజూ ఉదయం అల్పాహారం, రాత్రి భోజనం అయ్యేక – తను వాడిన కంచాలూ, గిన్నెలూ ఓ పెద్ద బుట్టలో వేసేదామె.

అలా నెల్లాళ్లు చేసినా కూడా ఇబ్బంది కలుగనంత కట్టరి ఉందామెకీ. ఆ బుట్టని తన గదిలోనే ఉంచుకునేదామె.

చలిదేశం కాబట్టి ఆ అంటగిన్నెలు కంపు కొట్టవేమో అనుకోవాలి. లేకపోతే వాటిని పక్కనెట్టుకుని నిద్ర పోవడం కష్టమే!

అంటగిన్నెల్ని, వంటింటినీ శుభ్రం చెయ్యడానికి నెలకోసారి ఓ పనిమనిషి పిలుచుకునేది. ఆమె కార్లో వచ్చి పనులన్నీ చేసి గంటకో పాతిక మార్కులు వసూలు చేసి వెళ్లిపోయేది.

శ్రీమతి రాగానే అస్తవ్యస్తంగా ఉన్న వంటిల్లు చూసి చిరాకు పడింది.

హాట్ ప్లేటు, వాష్ బేసిను, ఫ్రీజ్ వగైరాలను శుభ్రం చేసింది.

ఓ మూలగా ఉన్న మాపరు సాయంతో వంటింట్లో పరిచిన కంబళిని శుభ్రం చేసింది.

ఒలోముచ్ఛీ వంటింట్లో పది నిముషాలు గడిపి వెడితే చాలు – అక్కడ సగం వాడిన కెటిలు, టీ మరకలతో హాట్ ప్లేటు.

ఇక వాష్ బేసిన్ చూస్తే – చౌక హాటెల్లో అప్పుడే ఎవరో చెయ్యి కడుక్కుని వెళ్లినప్పటి సీను గుర్తుకొచ్చేది.

“మీ ఇంటామె చాలా ఎడ్డి. యూరోపులో అంతా ఇలా ఉండరు” అనేవాడు ఓంప్రకాష్ నాతో

“నాకు ఆశ్రయమిచ్చిన ఆమె గురించి నీ అభిప్రాయం నీది. అది నాకు వినబడలేదు” అని అప్పుడతడికి చెప్పాను.

శ్రీమతికి కూడా ఆమె పట్ల కృతజ్ఞతాభావముంది. అందుకే తనూ ఆమె గురించి ఏమనేది కాదు. తనుమాత్రం – మేమేం వండుకున్నా, గిన్నెలేం అక్కడ వదిలేదు కాదు. అసలా వంటిల్లు మేము వాడుతున్నామా అన్నట్లుండేది.

వంటింటిని నీటుగా ఉంచే ప్రయత్నంలో ఒకసారి ఇంటామె వదిలి వెళ్లిన రెండు గిన్నెల్ని తనే శుభ్రం చేసి ఆ విషయం నాకు చెప్పింది.

“ఇలాంటి పనులు చేస్తే మనం తనకి చులకన అయ్యే ప్రమాదముంది” అని నేనామెను మందలించాను.

“ఇందులో చులకనకేముంది? తనా వయసులో పెద్దది. ఆపైన తన బరువు తానే మోసుకోలేని ఊబకాయం. నాలుగడుగులు వెయ్యడానికే అససోపాలు పడే తను, రోజూ రెండో అంతస్తునించి మెట్లన్నీ దిగి కిందకెళ్లి, టాక్సీని పిలుచుకుని ఉద్యోగానికెళ్లాస్తుంది. ఒక్క రోజు కూడా సెలవెట్టదు. అలాంటి తను, ఇంక ఇంటి పనేంచేస్తుంది? తనకి సంబంధించిన ఈ కాస్త పని, అదీ ఎప్పుడైనా ఓసారి చేస్తే, నా చేతులేం అరిగిపోవు” అని నవ్వేసింది.

ఆత్మన్యూనతాభావం మహా చెడ్డది. అదున్నవాళ్లు తమ పనులు తాము చేసుకోవడానికే కించపడతారు. లేనివాళ్లు ఏ పని చేసినా తలెత్తుకునే ఉంటారు కాబట్టి వారిలో సేవాదృక్పథం అమితంగా ఉంటుంది.

శ్రీమతి సేవానిరతి నాకు తెలియందేం కాదు.

కానీ నా భయం నాది.

సేవల్ని కూడా అపాత్రదానంగా ఇవ్వకూడదు. ఒలోముచ్ఛీ తత్వం నాకు పూర్తిగా తెలియకపోయినా, శ్రీమతి సేవాదృక్పథాన్ని ఆమె అసహాయతగా అర్థం చేసుకోకునే అవకాశం లేకపోలేదు. క్రమంగా శ్రీమతికి తనే ఇలాంటి పనులు అప్పగించొచ్చు.

కొన్నాళ్లయ్యేక పనికి వంకలెట్టి చీవాట్లు కూడా పెట్టొచ్చు.

సహజీవన సౌభాగ్యంకోసం వచ్చిన నా భార్య ఇక్కడ పనిమనిషిగా మారిపోతే నేను భరించగలనా?

అందుకే ఇలాంటివి మొగ్గలోనే శ్రుంచేయాలని శ్రీమతికి చెప్పాను.

“రచయితలా ఆలోచిస్తూ, మీరు చాలా దూరం వెళ్లిపోయారు. చాలామందిలో ఇలాంటి దృక్పథం ఉండడం వల్లనే, అహం రేగి సాటి మనిషికి చిన్న చిన్న సాయాలు కూడా చెయ్యలేకపోతున్నారు. ఆత్మవిశ్వాసం ఉన్న మనిషికి ఏ పని చేసినా చిన్నతనంగా అనిపించదు” అని బదులిచ్చింది శ్రీమతి.

తన మాటలు నాకంత నచ్చలేదు కానీ అప్పుడు సంభాషణని పొడిగించలేదు.

మర్నాడుదయం ఒలోముచ్ఛీకి శ్రీమతికి థాంక్సు చెబుతూ ఓ చీటీ పెట్టింది.

నాకు సంతోసంగా అనిపించలేదు. పైగా కోపం కూడా వచ్చింది.

తను చెయ్యాలిని పని శ్రీమతి చేసింది. అలాంటప్పుడు, 'అయ్యో, నువ్వు నా పని చెయ్యడమేమిటి?' అని నొచ్చుకోవాలి.

ఇలా థాంక్సు చెప్పడంలో అర్థమేమిటి?

శ్రీమతి తనకి అచ్చిఉందని అనుకుంటోందా?

ఆ చీటీ శ్రీమతికి చూపించి, "అమ్మబాబోయ్ - ఇకమీదట నీకిక రోజూ థాంక్సు మీద థాంక్సు" అన్నాను తేనె మనసులు చిత్రంలో హీరో కృష్ణని అనుకరిస్తూ..

నా వ్యంగ్యం అర్థమైనా శ్రీమతికి కోపం రాలేదు, "రోజూ థాంక్సు చెప్పించుకుందుకు నాకు నా పన్ను లేవనుకున్నారా?" అంది శ్రీమతి.

"నేనేమనుకుంటే లెక్కేమిటి? అంతా ఇంటామె అనుకోవాలి. నువ్వు ఎంత బిజీ ఐనా సరే, తన పన్ను విషయంలో నీ సేవానిరతిని ప్రదర్శించడం మానకు. పొరపాటున మానేసావో, సారీ చెప్పమని చీటీ పెడుతుంది" అన్నాను కొంచెం ఉక్రోషంతో.

శ్రీమతి నవ్వి, "అబ్బ, మీ మగాళ్ళకి ఎంత అహంకారమండీ! అందుకే ఎదుటి మనుషుల్ని అంచనా వెయ్యడంలో దేవుడు మా ఆడవాళ్ళ కిచ్చిన శక్తులు పురుషాతీతమయ్యాయి" అని నవ్వేసింది.

అలాగనడంలో ఆమె ఆలోచన ఏమిటో అప్పుడు నాకు అర్థం కాలేదు.

ఆ తర్వాత నాలుగో రోజున కాబోలు శ్రీమతి నాతో, "నాకీవేళ కాస్త బద్ధకంగా ఉంది. అర్థాంగిని కదా, వంటిల్లు శుభ్రం చెయ్యడంలో నాకు మీ సాయం కావాలి. ఇంటామె వెళ్లేదాకా ఉండండి" అని రిక్వెస్టు చేసింది.

వంటిల్లు శుభ్రం చెయ్యడమంటే, ఇంటామె వదిలిన టీ కెటిలు వగైరాలని స్ఫురించి మనసు చివుక్కుమంది.

"అంటేఇదివరకు అప్పుడప్పుడు వదిలేది, ఇప్పుడు రోజూ వదిలేస్తోందన్నమాట! నేను నీకు ముందే చెప్పాను. ఇలాంటి విషయాల్లో ఒకసారి అలుసిస్తే అంతే సంగతులని! ఇప్పుడు చూడు, నీతో పాటు నన్నూ పనిమనిషిని చేశావు" అన్నాను కోపంగా.

"తప్పడం లేదండీ! రెండ్రోజుల్నించి డిన్నరు ప్లేట్లు కూడా వదిలేస్తోంది. తొందరగా రండి. మీకు ఆఫీసుకి ఇంకొంచెం లేటోతుంది" అనేసి సమాధానంకోసం ఎదురు చూడకుండా వంటింట్లోకి వెళ్లిపోయింది.

భారతంలో ధర్మరాజు జూదమాడితే, ఆయన తమ్ముళ్లు, భార్య కూడా దాసులయ్యారు. ఇప్పుడు నా భార్య సేవానిరతివల్ల, నా గతీ అంతే అయిందనుకుంటూ, శ్రీమతిని అనుసరించి వెళ్ళాను.

ఐతే - వంటింట్లో దృశ్యం చూస్తే పెద్ద షాకు....

వంటింటి గట్టుమీద టీ కెటిలు కానీ, ఎంగిలి గ్లాసులు కానీ లేవు. స్టవ్ మీద టీ మరకలు లేవు. వాషుబేసిన్ తళతళ మెరుస్తోంది.

'ఏవి తల్లీ, నురుడు కురిసిన హిమసమూహములు' అన్న శ్రీశ్రీ కవితకు స్ఫురణ ఇలాంటి దృశ్యమేనేమో!

"ఆ మర్నాటింకే ఇంటామె వంటింట్లో గిన్నెలు వదిలెయ్యడం మానేసింది. తను వెళ్లేలోగా ఇదిగో, కిచెన్, ఇలా ఉంటోంది" అంది శ్రీమతి గర్వంగా నవ్వుతూ.

ఆమె మాటలకు ప్రత్యక్షసాక్ష్యమున్నా, ఇంటామెలో ఇంత మార్పుని నేనింకా సమ్మలేకపోతున్నాను.

"ఏ పనైనా ఉద్దేశ్యం మంచిదై ఉండాలి. మనస్ఫూర్తిగా చెయ్యాలి. ప్రాధాన్యం స్వార్థానికి కాక, సేవాదృక్పథానికుండాలి. చిన్నతనం ఫీలవకూడదు. అప్పుడు మనని దోపిడి చెయ్యాలనుకున్నవారు కూడా అనుకోకుండా మనని అనుసరిస్తారు" అంది శ్రీమతి.

శ్రీమతి సేవకు ఒలోముచ్ఛీ తనని లోకువ కడుతుందనుకున్నాను. కానీ ఆమె ఆరోజునుంచీ శ్రీమతిని అభిమానించడం మొదలెట్టింది. ఎప్పుడైనా ఒకరికొకరు ఎదురైతే, ఆ చిరునవ్వులో ఆత్మీయతాభావం స్పష్టమౌతోంది.

అతర్వాత మళ్ళీ శ్రీమతికి ఇంటామెకి సంబంధించిన పనులు చేయాల్సిన అవసరం రాలేదు.

అందువల్లనేమో – ఇల్లు కాళీ చెయ్యమన్న ఒలోముచీకీ మనసు మార్చడానికి నా ప్రయత్నం ఫలించకపోతే, ఆ పని తను చెయ్యగలనని శ్రీమతికి నమ్మకం!

అనుకుందుకు బాగానే ఉంది కానీ – శ్రీమతిని నిజంగానే అభిమానించే మాటయితే, అసలామె ఇల్లు కాళీ చెయ్యమంటూ చీటీ ఎందుకు పెడుతుంది?

ఆ చీటీలో భాష కూడా సున్నితంగా లేదు. క్లుప్తతవల్ల భాష కాస్త మొరటుగా ఉందని శ్రీమతి అంటుంది కానీ, నేనలా సరిపెట్టుకోలేక పోతున్నాను.

ఆ రోజు నాకు మనసు మనసులో లేదు. ఆఫీసులో అన్యమనస్కంగానే పని చేశాను. ఐతే పరిస్థితి అక్కడ నా కొలీగ్సు ఎవరికీ చెప్పలేదు.

భయం భయం బ్రతుకు భయం అంటూ జీవించడాన్ని నిరసిస్తాను నేను. ఇలా నీరసపడిపోయినట్లు బయటపడకూడదు. మేకపోతు గాంభీర్యాన్ని వహించాలి. కానీ మేకపోతు అనగానే తోడేలు గుర్తుకొచ్చి వళ్లు ఝల్లుమంటోంది.

ఆ రోజు సాయంత్రం ఇంటికెళ్లేక బయటికెళ్లే ప్రోగ్రాం వేసుకోలేదు.

పిల్లలకు ఏంచెప్పిందో శ్రీమతి, వాళ్లు కూడా నిశ్శబ్దంగా ఉన్నారు.

పెందరాళే భోంచేసి మా గదిలో ఉండి ఒలోముచీకీ రాకకోసం చెవులు రిక్కించి ఎదురు చూస్తున్నాం.

పరీక్షాపత్రాలు అందుకునేముందుకానీ, ఇంటర్వ్యూ హాల్లో అడుగెట్టినప్పుడు కానీ ఎప్పుడూ ఇలాంటి ఉత్కంఠకు గురి కాలేదు.

ఇంటామె రాత్రి ఎనిమిదినుంచి పదకొండులోగా ఏదో సమయంలో ఇంటికొస్తుంది.

ఎంతసేపు ఎదురు చూడాలో అనుకున్నాం కానీ, ఎనిమిదయ్యేసరికి మా గది బయట ఆమె ఆడుగుల చప్పుడు వినబడింది. కాసేపటికే కిరుమంటూ తలుపు మూసుకున్న చప్పుడవడంతో తన గదిలోకెళ్లిందని గ్రహించాం.

ఏదో జరుగబోతోందని పిల్లలకు అర్థమైనట్లుంది. వాళ్లు నిశ్శబ్దంగా, కుతూహలంగా మమ్మల్ని చూస్తున్నారు. నేను సెకస్టు లెక్క పెట్టుకుంటున్నాను. ఎప్పుడు పిలుస్తుందా, ఏంచెబుతుందా అని ఒకటే ఆశ్రుత.

ఓ అరగంటలో వినపడింది, 'హెర్ డాక్టర్ రావ్' అన్న పిలుపు.

కూర్చున్నవాణ్ణి లేచి నిలబడ్డాను. శ్రీమతి వంక చూస్తే వీరతిలకం దిద్దడానికి సిద్ధపడుతున్న భారతనారిలా కనబడింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments